

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 12^ο

ΙΧΚ
ΝΗΚΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 141

Πολιτεία

ΣΩΣΤΟΣ και ΔΙΚΑΙΟΣ

Αν θέλεις νάσαι σωστός και δίκαιος άνθρωπος, πρέπει νά φροντίζεις και για τὰ δύο μέρη τῆς υπάρξεώς σου, τὴν ψυχὴν σου δηλαδή και τὸ σῶμα σου, ἀνάλογα με τὴν ἀξίαν πού ἔχει τὸ καθένα. Καί τίς μὲν λογικές ἀνάγκες τῆς ψυχῆς σου νά τίς ικανοποιῆς με μελέτες, με πνευματικές θεωρίες και με προσευχές. Τίς βουλευτικές, με τὴν ἀγάπη τὴν χριστιανική, πού ἀντιμάχεται τίς ἐχθρες και τὰ μίση. Τίς ἐπιθυμητικές, με τὴν ἐγκράτεια και με τὴν σωφροσύνη. Καί στό κορμί σου νά δίνης τὴν σκεπή, τὰ φορέματα και τὴν διατροφή πού εἶναι ἀπαραίτητα για τὴν συντήρησί του. Ὁ νοῦς μας τότε μονάχα μᾶς κυβερνᾶ καλά, ὅταν ἔχη ὑποτάξει τὰ πάθη, κι ὅταν κάθε του ἐνέργεια εἶναι συνετή, πρεπούμενη και σύμφωνη με τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ὅπως ἡ ὑγεία και ἡ ἀρρώστια ἀφοροῦν τὸ σῶμα, και τὸ φῶς και τὸ σκοτάδι τὰ μάτια, ἔτσι και ἡ ἀρετή και ἡ κακία ἀποβλέπουν στήν ψυχὴ μας, και ἡ γνώση και ἡ ἀμάθεια στόν νοῦ μας. Ἄς προσέχουμε λοιπόν νά μὴ δίνωμε ὅλη μας τὴν προσοχήν στό σῶμα μας μονάχα, ἀλλά νά φροντίζωμε γι' αὐτό, τόσο μόνον, ὅσο πρέπει, και νά στρέφωμε ὅλη μας τὴν προσοχή πρὸς τὸν ἐσωτερικό μας κόσμο. Αὐτός πού δέν ξέρει νά κἀνη πνευματική ἐκτίμησι τῆς ζωῆς, δέν ἀγωνίζεται νά χαλινοκρατῆ τίς ἐπιθυμίες του και μονάχα για τὴν σάρκα του φροντίζει. Καί ἢ εἶναι γαστρίμαργος ἢ ἀκόλαστος, ἢ παραδίδεται στήν θλίψι και στόν θυμό, ἢ εἶναι μνησικακος κι ἀπ' αὐτὰ θολώνεται και σκοτίζεται ὁ νοῦς του. Ἡ και παραδίδεται σέ υπερβολικές σκληραγωγίες και ἀσκησι, πού τοῦ συσκοτίζει τὴν διάνοια.

Ἡ Ἁγία Γραφή δέν μᾶς ἀπαγορεύει τίποτε ἀπό τὰ καλά τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά τιμωρεῖ τὴν ἀκράτεια και τὴν ὑπερβολή και διορθώνει και ἐλέγχει τὴν ἀλογιστία. Δέν μᾶς ἐμποδίζει π.χ. νά τρώμε οὔτε νάχωμε χρήματα και νά τὰ μεταχειριζώμαστε ὅπως πρέπει. Μᾶς ἀπαγορεύει ὅμως νά εἶμαστε λαίμαργοι και φιλάργυροι και ὅλα τὰ τέτοια. Οὔτε και μᾶς ἀπαγορεύει νά σκεπτῶμαστε γι' αὐτὰ γιατί γι' αὐτό τᾶπλασε, ἀλλά νά μὴν ἀφοσιωνώμαστε με ἐμπάθεια σ' αὐτὰ. Καί οἱ ἐντολές τοῦ Κυρίου εἶναι νά κάνωμε λογική χρῆσι για τὸ κάθε τι, και ν' ἀκολουθοῦμε τὴν μέσην ὁδόν. Και ὅταν κάνωμεν αὐτό, ὁ νοῦς μας ἔχει διαύγεια. Καί ἡ διαύγεια αὐτὴ τοῦ νοῦ γεννᾶ τὴν διάκρισιν.

Ἁγίου Μαξίμου

Γερόντων

✘ Σήμερα ὅλοι εἶναι σπουδασμένοι και ταυτοχρόνως ἔχουν τὴν οἴησι. Οὔτε τὸ καταλαβαίνουν αὐτό. Ἡ μάθησι εἶναι καλή, ἀλλά ἡ οἴησι ὄχι!

✘ Νά πράττωμε κάθε ἔργο, κάθε καλή πράξι σάν ἓνα καθήκον. Ἐπειδὴ ὅποιο καλό και νά κάνωμε εἶναι καθήκον μας

νά τὸ κάνωμε και, συνεπῶς, δέν θά ἔχωμε για τί νά καυχώμαστε. Ἐτσι θά καλυφθοῦμε με ταπεινοφροσύνη. Κατεβαίνει ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ πάνω μας. Ὅ,τι κι ἂν κάνωμε, δέν κάναμε τίποτε. Κάναμε ἀπλῶς τὸ καθήκον μας.

† Γέρων Διονύσιος

✘ Κάποτε, ὅταν ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἐγγίζει, αἰσθανόμαστε τὴν αἰωνιότητα. Αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνη κατανοητό με τὴν λογική. Ὁ Θεός ἐνεργεῖ με τὸν δικό Του τρόπο πού ξεφεύγει ἀπὸ τὴν λογική. Δέν πρέπει νά εἶμαστε ὑπερβολικά λογικοί στήν χριστιανική μας ζωή.

✘ Νά ἀποβάλετε κάθε πνεῦμα περιεργείας. Κάνετε τὸ διακόνήμᾶς, χωρὶς νά σᾶς ἐνδιαφέρη ἂν οἱ ἄλλοι κάνουν τὸ δικό τους. Ὅταν ἀπουσιάζει ἡ περιέργεια, ὁ καθένας δέχεται ἀπὸ τὸν Θεό ὅ,τι τοῦ ταιριάζει.

† Γέρων Σωφρόνιος

✘ Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζει ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Θεό λίγο-λίγο και δέν ἐπιμελεῖται νά ἐπανέλθῃ, τότε ὁ Θεός τὸν ἐγκαταλείπει λίγο-λίγο και ἔρχεται μιὰ στιγμὴ πού δέν τὸν βλέπει. Ἡ ἐπιστροφή εἶναι πολὺ δύσκολη. Θέλει πολὺ νά πονέσης, πολὺ νά κλάψῃς, πολὺ ν' ἀγωνιστῆς. Εἶναι σάν νά χαλάσῃ κάποιος ἓνα σπίτι και νά τὸ φτιάξῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Πρέπει νά κουβαλήσῃ πάλι τίς πέτρες, τὴν λάσπη και ὅλα τὰ ὑλικά.

† Γέρων Εὐμένιος

✘ Οἱ καλωσύνες και ἐλεημοσύνες δέν κατευνάζουν τὸ ἀγέρωχον τῆς καρδίας· ἀλλά ἡ διανοητική ἀδολεσχία, ὁ πόνος τῆς μετανοίας, ἡ συντριβή, αὐτὰ ταπεινώνουν τὸ ἄτακτον φρόνημα.

✘ Δέν εἶναι μόνον νά εὐχεσαι, εἶναι και νά προσέχῃς· νά ἀγρυπνῆς εἰς τοὺς λογισμούς, νά τοὺς κυβερνᾷς με πολλὴν δεξιότητα.

† Γέρων Ἰωσήφ

Απασα ἡ ἐπίγειος ἡμῶν ζωὴ, ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι καὶ τῆς τελευταίας ἀναπνοῆς, θά φανῆ ἐν τῇ ὑστάτῃ αὐτῆς τελειώσει ὡς ἐνιαία τις ἀχρονος πράξις. Θά εἶναι δυνατόν νά ἴδωμεν τό περιεχόμενον καὶ τὴν ποιότητα αὐτῆς ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ.

Ἐναλογίσθητε καθαρὸν τι σκεῦος ἰδεώδους κρυστάλλου, πλήρες ὕδατος. Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δυνάμεθα νά εἴπωμεν, ἐάν τό ὕδωρ εἶναι διαυγές ἢ οὐχί, καὶ μέχρι

ἀφῆ ἡμῖν τὰς ἀμαρτίας καὶ καθάριση ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας" (Α' Ἰωάν. α' 8-9). Διὰ τῆς εἰλικρινοῦς μετανοίας καὶ τῆς ἀποφασιστικῆς αὐτοκατακρίσεως ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων καθαίρεται ὁ ἔσω ἄνθρωπος, καὶ τό ὕδωρ ἐν τῷ σκευεῖ, διελθόν διὰ τοῦ πνευματικοῦ φίλτρου τῆς μετανοίας, ἀποκαθίσταται ἐν τῇ καθαρότητι αὐτοῦ.

Ἐπομένως, ὅταν ἐξομολογοῦμαι, μέμφομαι ἑμαυτὸν διὰ πᾶν κακόν, διότι δέν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἅπαντι ἀμαρτία τὴν ὁποίαν δέν διέπραξα, ἔστω καὶ στιγμαίως, διὰ τοῦ νοός μου. Αὐτὴ αὕτη ἡ δυνατότης τοιαύτης κινήσεως τοῦ πνεύματός μου ἀποτελεῖ ἐνδειξιν τῆς ἀμαρτω-

ΚΑΘΑΡΙΣΩΜΕΝ

τίνος βαθμοῦ. Οὕτω θά συμβῆ καὶ εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν στιγμήν τῆς μεταβάσεως ἡμῶν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐκαστῇ κίνησις, καὶ ἡ πλέον παροδική, τῆς καρδίας ἢ τοῦ νοός ἀφήνει ἴχνος τι ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεώς μου εἰσέβαλεν εἰς τὴν καρδίαν

μου πονηρός τις λογισμός, φόνου ἐπὶ παραδείγματι, ἔστω καὶ ἄπαξ μόνον (βλ. Ματθ. ιε' 19). Καὶ ἡ μοναδικὴ αὕτη σκέψις θά παραμείνῃ ὡς μελανὴ τις κηλὶς ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ζωῆς μου, ἐάν δέν ἀποβάλλω αὐτὴν διὰ τῆς μετανοίας καὶ αὐτομεμψίας. Οὐδέν δυνάμεθα νά ἀποκρύψωμεν: "Οὐδέν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστίν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται καὶ κρυπτόν ὃ οὐ γνωσθήσεται" (Λουκ. ιβ' 2).

Συχνάκις καθησυχάζομεν τὴν συνείδησίν ἡμῶν σκεπτόμενοι ὅτι οὐδεὶς ἡμᾶς βλέπει ἢ οὐδεὶς γνωρίζει τοὺς λογισμούς ἢ τὰς πράξεις ἡμῶν. Ὅταν ὁμως κυριαρχῇ ἡ μέριμνα τῆς ἐτοιμασίας ἡμῶν διὰ τὴν αἰωνιότητα, τότε τό πᾶν ἀλλάσσει καὶ ἡμεῖς ἀγωνιζόμεθα, ἵνα ἀπαλλαγῶμεν παντός ἐσωτερικοῦ ζόφου.

Ἐάν εἴπωμεν ὅτι ἀμαρτίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς πλανῶμεν καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἐστίν ἐν ἡμῖν. Ἐάν ὁμολογῶμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα

λοῦ καταστάσεώς μου. Καὶ τίς δύναται νά ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος ἐκ τῆς ἐξουσίας τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν, οἵτινες προσβάλλουν αὐτόν; Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἐγγύησις, ὅτι ἡ στιγμαία ἐπαφή μετὰ τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ δέν θά μετατραπῇ εἰς αἰωνιότητα;

Ἐν ὅσῳ ζῶμεν ὑπάρχει εἰσέτι δυνατότης ἐπανορθώσεως. Δέν γνωρίζομεν ὁμως τί ἀναμένει

ἡμᾶς μετὰ τὴν ἐξοδὸν ἡμῶν ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης. Ἐκ τῆς παρατηρήσεως τοῦ ὕλικου κόσμου γνωρίζομεν ὅτι, ἐάν μᾶζά τις δεχθῇ ἐπαρκῶς ἰσχυράν ὠθησιν, δύναται - θεωρητικῶς - ἐκφυγοῦσα εἰς τὴν σφαῖραν ἔλξεως τῆς γῆς νά κινήται ἀενάως μετὰ μεγάλης ταχύτητος εἰς τὰ ἀχανῆ κοσμικά διαστήματα. Δέν θά συμβῆ ἄρα γε τό αὐτό καὶ εἰς τὴν ψυχὴν; Ἐλκυσθεῖσα αὕτη ὑπὸ τῆς Θεῆς ἀγάπης, ἐγκαταλιποῦσα τό σῶμα, θά πορευθῆται πρὸς τὸν Θεόν· ἢ καὶ ἀντιθέτως; Ἀπωθήσασα αὕτη τὸν Θεόν, θά βυθίζηται "εἰς τό σκότος τό ἐξώτερον" (Ματθ. η' 12), εἰς τὰς ἀτελετήτους βασάνους τῆς ἐναντίας πρὸς τὴν ἀγάπην καταστάσεως.

Οὕτω λοιπόν, καθ' ὅσον δυνάμεθα ἐτι νά ἴδωμεν ἑαυτοὺς, εἶναι ἀνάγκη νά ἐξομολογῶμεθα καθαρῶς τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἵνα μὴ φέρωμεν αὐτάς μεθ' ἡμῶν μετὰ θάνατον.

Μιά καλή όμολογία

Στήν Ρουμανία υπήρχε κάποια εποχή ολόκληρη ταξιαρχία από κρατουμένους, πού άπετελείτο άποκλειστικά από ιερείς, επίσκόπους, πάστορες, ραββίνους, λαϊκούς και γενικά ανθρώπους πού γιά τό μόνο πράγμα γιά τό όποίο έθεωρούντο "ένοχοι" ήταν ή πίστι τους.

Μιά μέρα ένας πολιτικός άξιωματούχος πήγε νά επιθεωρήσει εκείνη τήν ταξιαρχία. "Όλοι στάθηκαν προσοχή μπροστά του κι αυτός φώναξε στήν τύχη έναν νέο και τόν ρώτησε:

- Τί ήσουν έσύ ως πολίτης;
- Κύριε, άπάντησε εκείνος. Δέν πρόκειται νά πάψω ποτέ νά είμαι αυτό πού ήμουν ως πολίτης. Είμαι ιερέυς του Θεού.
- "Α, έτσι; Παπάς; ειρωνεύθηκε ό άξιωματούχος. Κι αγαπάς άκόμη τόν Χριστό;

Ό ιερέυς έμεινε σιωπηλός γιά λίγα δευτερόλεπτα. Δευτερόλεπτα πού φάνηκαν αιωνιότητα, γιατί γνώριζε ότι μέσα σ' αυτά κρινόταν τό αίώνιο μέλλον του. Ό Κύριος είπε: "Όποιοσδήποτε μέ όμολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θά όμολογήσω κι έγώ γι' αυτόν μπροστά στον Πατέρα μου, πού είναι στους ούρανούς" όποιος όμως μέ άρνηθεί από φόβο, θά τόν άρνηθώ κι έγώ μπροστά στον Πατέρα μου στους ούρανούς".

Μετά από λίγη περισυλλογή τό πρόσωπο του ιερέα άρχισε νά λάμπη και μέ φωνή πολύ ταπεινή, αλλά και πολύ άποφασισμένη, είπε:

- Κύριε, όταν έγινα ιερέυς, γνώριζα ότι στήν ιστορία της Έκκλησίας χιλιάδες άνθρωποι θανατώθηκαν γιά τήν πίστι τους. Και κάθε φορά πού στεκόμουν μπροστά στήν Άγία Τράπεζα φορώντας εκείνα τά ώραία, στολισμένα άμφια, μέ τό έκκλησίασμα νά μέ περιβάλλη μέ σεβασμό και αγάπη, έδινα ύπόσχεσι στον Θεό πώς, άν ποτέ θά έπρεπε νά ύποφέρω, άν ποτέ θά φορούσα τήν στολή του φυλακισμένου, θά έξακολουθούσα νά αγαπώ τόν Χριστό.

- Κύριε, συνέχισε, σάς λυπάμαι τόσο πολύ! Έμεις έχουμε τήν αλήθεια κι έσείς έχετε μαστίγια. Έμεις έχουμε αγάπη κι έσείς έχετε σίδερα στά κελλιά των φυλακών. Η βία και τό μίσος είναι πολύ φτωχά επιχειρήματα έναντίον της αλήθειας και της αγάπης. Εάν κρεμούσατε όλους τους καθηγητές μαθηματικών, εάν όλοι οί μαθηματικοί άπαγχονίζονταν, πόσο θά έκανε τότε 4 + 4; Θα έξακολουθούσε νά κάνη 8. Και τό 8 + 8 θά ήταν πάλι 16. Δέν μπορείτε ν' αλλάξετε τήν αλήθεια, κρεμώντας όλους όσους λένε τήν αλήθεια. Άκόμη κι άν όλοι οί Χριστιανοί άπαγχονίζονταν, θά έξακολουθούσε νά ισχύη τό ότι ύπάρχει ένας Θεός και ότι Αύτός είναι αγάπη. Και ότι ύπάρχει ένας Σωτήρας, πού όνομάζεται Ίησους Χριστός. Και ότι όμολογώντας Αύτόν ό άνθρωπος μπορεί νά σωθη. Και ότι ύπάρχει ένα Άγιο Πνεύμα. Και μία στρατιά άγγέλων γύρω από τήν γη. Και ότι ύπάρχει ένας ώραϊος Παράδεισος. Δέν μπορείτε ν' αλλάξετε τήν αλήθεια.

Πόσο θά ήθελα νά υπήρχε ένας τρόπος ν' άποδώσω τόν τόνο μέ τόν όποίο είπε αυτά τά λόγια ό νεαρός ιερέυς. Έμεις οί ύπόλοιποι νοιώσαμε ντροπή, γιατί πιστεύαμε στον Χριστό, έλπίζαμε στον Χριστό, αλλά...

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Διορατικό βλέμμα

Ό "στυλος της Όρθοδοξίας", Πατριάρχης Άλεξανδρείας Μ. Άθανάσιος, πληροφορήθηκε κάποτε ότι τόν κατεδίωκε ό αυτοκράτωρ Ίουλιανός ό Παραβάτης. Κατέφυγε λοιπόν στά βάθη της αιγυπτιακής έρήμου, όπου συνήνησε τους άββάδες Θεόδωρο και Πάμμωνα. Θέλησε νά κρυφθη στο πλοιάριο του πρώτου, πού ήταν από παντού σκεπασμένο. Ό άββάς Πάμμων, βλέποντάς τον σε άγωνία, προσπαθούσε νά τόν παρηγορήσει.

- Πίστεψέ με, είπε τότε ό Μ. Άθανάσιος. Έχω πεποιθήσι στον Θεό περισσότερο κατά τήν ώρα του διωγμού, παρά στον καιρό της ειρήνης, διότι πιστεύω ότι, άν άποθάνω γιά τόν Χριστό, θά βρω έλεος κοντά Του.

Ένώ έλεγε αυτά, ό άββάς Θεόδωρος κοιτάζοντας τόν άββά Πάμμωνα χαμογέλασε. Το ίδιο έκανε κι εκείνος. Άναστατωμένος ό Μ. Άθανάσιος τούς ρώτησε:

- Γιατί γελάτε μέ τά λόγια μου; Μέ περιφρονείτε σάν δειλό;

Ό άββάς Θεόδωρος είπε στον άββά Πάμμωνα:

- Πές του γιατί χαμογελάσαμε.

- Έσύ όφείλεις νά του πής, άπήνησε εκείνος.

Τότε ό άββάς Θεόδωρος άποκάλυψε:

- Αύτή τήν στιγμή ό Ίουλιανός ό Παραβάτης σκοτώθηκε στήν Περσία!

Τό διορατικό βλέμμα των άββάδων διέσχιζε ολόκληρη τήν Μέση Άνατολή και τους πληροφορήσε γιά τό τέλος των διωγμών της Έκκλησίας από τόν αλαζόνα ειδωολάτρη αυτοκράτορα. Δέν χάρηκαν βέβαια γιά τήν άπώλειά του. Χάρηκαν όμως γιά τήν νέα εποχή πού άρχισε γιά τήν Έκκλησία.

Θαυμαστή ὀπτασία

Κατά τήν 24ην μηνός Ὀκτωβρίου, ἦρθε εἰς τήν Ἱεράν ἡμῶν Μονήν Διονυσίου πτωχός τις μοναχός ἐκ τῆς Νέας Σκήτεως τοῦ Ἁγίου Παύλου χάριν ἐλέους, ὀνομαζόμενος Γεννάδιος. Γεροντάκι, ἄνω τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν. Τοῦτον ὁ Καθηγούμενος ἡμῶν ἀρχιμ. Γαβριήλ τόν ἐξοικονόμησε εἰς ὅ,τι ἤθελε, καί ἐν τῇ συνομιλίᾳ καί δὴ περί πνευματικῆς ζωῆς, τό γεροτάκι, μεταξύ ἄλλων περί τῆς ἰδίας του ζωῆς, τοῦ ἐξωμολογήθη καί τήν ἀκόλουθον θαυμαστήν ὀπτασίαν, ἐξ ἧς πιστοποιεῖται ἡ ἐνάρετος καί ἀγία ζωή του.

Κατά τήν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1967, ἐν ἡ ἰδιαίτερος ἐορτάζει ἡ Μονή Ξηροποτάμου, ὡς ἔχουσα τόν Μέγαν Τίμιον Σταυρόν καί δὴ μέ τήν ὀπὴν ὅπου προσηλώθη ὁ Κύριος, χάριν τῆς ἐορτῆς ἐπῆγε καί αὐτός νά συνεορτάση, συνάμα δέ προσκυνήση καί ἀσπασθῆ τὸ Πανάγιον Ξύλον.

Κατά τήν ὥραν τῆς προσκυνήσεως καί ἀσπασμοῦ εἰς τοὺς αἶνους, ὁ γέρων ἐλθὼν εἰς ἕκστασιν,

ἔβλεπεν ὅτι ἀπὸ τό Τίμιον Ξύλον ἀνέβλυζον φλόγες πυρός καί ὁ περίξ χώρος ὅλος ὡς νά ἐφλέγετο ὑπὸ πυρός.

Τοιαῦτα βλέπων καί ἐξεστηκῶς ἐθαύμαζε καί ἔλεγε καθ' ἑαυτόν: "Πῶς οἱ ἀδελφοί μοναχοὶ πλησιάζουν καί ἀσπάζονται τόν Τίμιον Σταυρόν καί δέν κατακαίονται;". Καί πῶς καί αὐτός θά δυνηθῆ νά πλησιάσῃ καί νά ἀσπασθῆ; Τοῦ ἐφαίνετο τελείως ἀδύνατον. Ὄταν ἦλθεν ἡ σειρά του νά προσκυνήσῃ, παρεκάλεσε τήν Παναγίαν ἀπὸ βάθους ψυχῆς καί καρδίας νά τόν βοηθήσῃ νά πλησιάσῃ καί αὐτός. Καί, ὡ τοῦ θαύματος, αἱ φαινόμενα φλόγες τοῦ πυρός ἐσβέσθησαν καί οὕτω, μετά θάρρους καί πολλῆς εὐλαβείας, προσῆλθε καί ἐπροσκύνησε!

Τὸ ἐνάρετο αὐτό γεροντάκι ἐκοιμήθη τήν ἡμέραν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 14 Σεπτεμβρίου, εἰς ἀπόδειξιν τῆς εὐλαβείας του εἰς τόν Τίμιον Σταυρόν.

Διονυσιάτικαι Διηγήσεις

Ἄμοιβή ταπεινώσεως

Ἀνέκαθεν οἱ μοναχοὶ εἶχαν μεταξύ τους μία εὐγενῆ ἀμιλλα καί φιλοτιμία. Ἦθελαν νά μιμηθοῦν, ὅσο πιό καλά μποροῦσαν, τόν Ἀβραάμ στήν φιλοξενία.

Ὁ Ὅσιος Παῖσιος ἦταν μοναχός ἐντελῶς ἀκτῆμων. Δέν εἶχε τίποτε νά προσφέρῃ. Ἐκανε λοιπόν φιλοτιμία του, νά φιλοξενῆ τοὺς ξένους του μέ τήν βαθείᾳ του ταπεινώσει. Τοὺς ἐπλενε τὰ πόδια μέ τὰ ἴδια του τὰ χέρια. Τοὺς τὰ σκούπιζε. Καί τὰ φιλοῦσε.

Μία ἡμέρα τόν ἐπεσκέφθησαν τρεῖς ἄνθρωποι, πού ἐφαίνονταν φτωχοὶ καί καταφρονεμένοι. Ὁ Ὅσιος, ὅπως πάντα, ἔφερε νερό καί ἄρχισε νά τοὺς πλένῃ τὰ πόδια, λέγοντάς τους λόγια ἀγάπης, τιμῆς καί διδαχῆς πνευματικῆς.

Ξαφνικά ὁμως τὰ ἔχασε. Ὁ "ἄνθρωπος" τοῦ ὁποίου ἐπλενε τὰ πόδια, ἔσκιψε, τόν ἀγκάλιασε στοργικά καί τόν ἐφίλησε γλυκά. Ἀπόρησε ὁ Ὅσιος. Ἐγύρισε νά δῆ. Καί εἶδε τόν Σωτῆρα καί Κύριο Ἰησοῦ Χριστό μέ ὅλη του τήν δόξα. Καί τοῦ εἶπε:

- Εἰρήνη σοί, ἐκλεκτέ δουλε μου Παῖσιε.

Καί ἐγένε ἀφαντος.

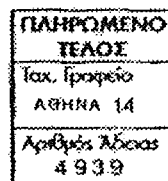
Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΑΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΑΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Δουκαρέως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0,10 € κωδ. ταχ. 2177

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον με
ΤΙΜΗΣ ἘΝΙΣΤΕΚΕΝ